

Sygn. akt VII U 1707/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Bałtrukowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Alicja Jarzyna

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy B. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 czerwca 2013 r. nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu B.

A. prawo do emerytury od dnia 17 czerwca 2013r.,

II. stwierdza, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności

za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania

decyzji.

Sygn. akt VII U 1707/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu B. A. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.).

Organ rentowy podał, iż nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w okresie od dnia 28 maja 1973 r. do 27 września 1984 r., stwierdzając iż na podstawie zgromadzonej dokumentacji trudno ustalić, czy i w jakich okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach

Odwołanie od powyższej decyzji, w dniu 1 lipca 2013 r., złożył ubezpieczony B. A. wskazując, iż spornym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę operatora dźwigu samojezdnego ZS-R i kierowcy samochodów

ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony, wnosząc o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na potwierdzenie powyższego (k. 2-10 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lipca 2013 r. pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w spornej decyzji, dodając, iż nie uwzględnił spornego okresu, albowiem brak jest w tym zakresie świadectwa pracy w szczególnych warunkach, a w zgromadzonej dokumentacji istnieją rozbieżności. Pozwany podał, iż ze świadectwa pracy z 26 września 1984 r. wynika zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku kierowcy, podczas gdy z przedłożonej dokumentacji wynika, iż ubezpieczony pracował na stanowisku operatora dźwigu, następnie jako operator, operator dźwigu samojezdnego i operatora, natomiast od dnia 29 września 1984 r. ubezpieczony miał pracować jako kierowca samochodu ciężarowego, lecz pracodawca nie wskazał ciężaru całkowitego pojazdu. (k. 11-12 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. A., urodzony dnia (...), z zawodu kierowca-operator, w dniu 17 czerwca 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 17 czerwca 2009 r. Ubezpieczony nie pozostaje w stosunku pracy, ale prowadzi własną działalność gospodarczą.

dowód: okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-3 akt emerytalnych,

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 33 lat, 5 miesięcy i 10 dni – w tym 32 lata, 8 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy okresów nieskładkowych – jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k. 15 akt emerytalnych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 20 czerwca 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 20 czerwca 2013 r. – k. 17 akt emerytalnych

W spornym okresie, od dnia 28 maja 1973 do 27 września 1984 r., ubezpieczony B. A. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w P. (wcześniej Przedsiębiorstwo (...) w P.) na stanowisku kierowcy i operatora dźwigu. W powyższym czasie, w poszczególnych okresach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bądź kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony, bądź operatora dźwigu.

Przedsiębiorstwo (...) w P. zajmowało się dostarczaniem materiałów budowlanych na budowy osiedli mieszkaniowych i inne budowy na terenach PGR-ów. W dyspozycji zakładu pracy pozostawał jedynie sprzęt ciężki (dźwigi samojezdne i samochody ciężarowe od (...) tony do 30 ton), a jedynym pojazdem poniżej (...) tony był Ż., który był w dyspozycji jedynie kierownictwa zakładu. Ubezpieczony w spornym okresie nie pracował w charakterze kierowcy samochodu poniżej (...) tony, zawsze jeździł pojazdami powyżej tej masy całkowitej.

Ubezpieczony uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi oraz uprawnienia operatora dźwigu posiada od 1971 r.

dowód: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – protokół rozprawy z 6.02.2014 r. k. 47-48 wraz z załączonym zapisem audio k. 49, zeznania świadków K. J. i R. K. – protokół rozprawy z 6.02.2014 r. k. 46-47 wraz z załączonym zapisem audio k. 49, świadectwo ukończenia państwowego kursu maszynistów maszyn budowlanych i drogowych –

specjalność żurawie samojezdne z 18 grudnia 1971 r. k. 18 akt emerytalnych, prawo jazdy okazane na rozprawie w dniu 6.02.2014 r.

Początkowo, od dnia 28 maja 1973 r. do 27 sierpnia 1973 r., ubezpieczony zatrudniony był w zakładzie pracy na stanowisku kierowcy.

dowód: akta osobowe – koperta k. 30 akt sprawy, w szczególności: umowa o pracę z 28.05.1973 r., angaż z dnia 29.08.1973 r. z kierowcy na operatora dźwigu ZS-4

Z dniem 27 sierpnia 1973 r. ubezpieczonemu powierzono stanowisko operatora dźwigu ZS-4, na którym pracował do 30 września 1971 r.

W tym czasie okresowo powierzano mu stanowisko kierowcy tj. od 2 maja 1979 r. na czas zastępstwa, które trwało do 12 maja 1979 r. (jeździł samochodem F. (...) i K.) oraz od 1 czerwca 1979 r. na czas zastępstwa (wówczas pracował na samochodzie GAZ).

dowód: akta osobowe – koperta k. 30 akt sprawy, w szczególności: angaż z dnia 29.08.1973 r. z kierowcy na operatora dźwigu ZS-4, angaż z dnia 2 maja 1979 r. na stanowisko kierowcy na czas zastępstwa, umowa z 2.05.1979 r. na czas zastępstwa, angaż z dnia 5 maja 1979 r. na stanowisko kierowcy na okres od 5 do 12 maja 1979 r., angaż z dnia 1 czerwca 1979 r. na stanowisko kierowcy na czas zastępstwa, angaż z dnia 2 lipca 1979 r. w związku z prowadzeniem samochodu GAZ, umowa z dnia 1 października 1979 r. o powierzeniu stanowisku kierowcy samochodu K.

Z dniem 1 października 1979 r. ubezpieczonemu powierzono, do odwołania, stanowisko kierowcy samochodu K., na którym pracował do 2 sierpnia 1981 r.

W tym czasie okresowo powierzano mu stanowisko operatora dźwigu tj. od 23 lutego 1980 r. do 17 marca 1980 r., od 24 marca 1980 na czas zastępstwa.

dowód: akta osobowe – koperta k. 30 akt sprawy, w szczególności: umowa z dnia 1 października 1979 r. o powierzeniu stanowisku kierowcy samochodu K., angaż z dnia 2 stycznia 1980 r., angaż z dnia 23 lutego do 17 marca 1980 r. ze stanowiska kierowcy na operatora dźwigu, angaż z dnia 24 marca 1980 r. ze stanowiska kierowcy na operatora dźwigu na czas zastępstwa, angaż z 3 sierpnia 1981 r. o przeniesieniu ze stanowiska kierowcy na operatora dźwigu do odwołania.

Z dniem 3 sierpnia 1981 r. ubezpieczonemu, ze względu na awarię samochodu, powierzono, do odwołania, stanowisko operatora dźwigu samochodowego, na którym pracował do 28 września 1981 r. Od dnia 29 września 1981 r. powierzono mu ponownie stanowisko kierowcy, na którym pracował już do końca zatrudnienia tj. do 27 września 1984 r.

dowód: angaż z 3 sierpnia 1981 r. o przeniesieniu ze stanowiska kierowcy na operatora dźwigu do odwołania, angaż z dnia 29 września 1981 r. – odwołanie ze stanowiska operatora i powierzenie stanowiska kierowcy.

Ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia otrzymywał dodatek za pracę w szczególnych warunkach, ale nie otrzymał za powyższy okres świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Pracujący wraz wnioskodawcą na stanowisku kierowcy R. K. w 2002 r. uzyskał, na drodze postępowania sądowego, prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, przy zaliczeniu okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P.

dowód: akta osobowe – koperta k. 30 akt sprawy, w szczególności karty zarobkowe; świadectwo pracy k. 16 akt emerytalnych; akta emerytalne R. K.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, w szczególności w aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu i aktach emerytalnych pozwanego organu,

których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków K. J. i R. K., bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tych samym zakładzie pracy, na podobnych stanowiska, w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (w szczególności aktami osobowymi), w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego B. A. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 2 wskazano prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, a pod pozycją 3 wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony 60 rok życia osiągnął już w dniu 10 lipca 2009 r., na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat oraz że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach można było uznać sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 28 maja 1973 r. do 27 września 1984 r. w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy i operatora dźwigu.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w szczególności w aktach osobowych. Niewątpliwie został on potwierdzony również zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony albo operatora dźwigu.

W tym względzie należy przede wszystkim wskazać, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość wykazało, iż ubezpieczony w Przedsiębiorstwie (...) początkowo został zatrudniony jako kierowca (od 28 maja 1973 r. do 26 sierpnia 1973 r.), następnie pracował jako operator (od 27 sierpnia 1973 r. do 30 września 1979 r.), potem ponownie jako kierowca (od 1 października 1979 r. do 2 sierpnia 1981 r.), następnie ponownie jako operator dźwigu (od 3 sierpnia 1981 r. do 28 września 1981 r.) oraz znów jako kierowca (od 29 września 1981 r.), na którym to stanowisku pracował już do końca zatrudnienia tj. 27 września 1984 r. Co prawda ubezpieczony będąc zatrudnionym jako kierowca, w konkretnych okresach, wykazanych angażami znajdującymi się w aktach osobowych, w związku z awarią samochodu lub koniecznością zastąpienia innego pracownika, wykonywał pracę operatora dźwigu, a także odwrotnie, będąc formalnie zatrudnionym jako operator dźwigu na konkretne okresy powierzano mu obowiązki kierowcy, jednak nie sposób uznać, iż ubezpieczony w związku z tym pracował na stanowisku łączonym, bowiem wykonywał albo pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony albo operatora dźwigu i na każdym z tych stanowisk w określonych okresach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład pracy zatrudniający ubezpieczonego zajmował się dostarczaniem materiałów budowlanych na budowy. Jak wykazało także postępowanie dowodowe zakład ten dysponował w zasadzie wyłącznie samochodami ciężarowymi o ciężarze całkowitym powyżej (...) tony, wobec czego nie było możliwości, aby wnioskodawca jeździł jakimikolwiek innymi pojazdami. Również dokumenty z akt osobowych wskazują, iż ubezpieczony pracował wyłącznie na samochodach takich jak U., K. i G., czyli pojazdami o ciężarze całkowitym powyżej (...) tony. Ubezpieczony, pracując jako kierowca dostarczał na budowy przede wszystkim materiały sypkie np. żwir, ale też np. płyty ścienne, a do jego obowiązków należało wyłącznie przewożenie tychże materiałów. Jedynie w sytuacji, gdy samochód uległ awarii ubezpieczony był zobligowany do pomocy mechanikowi tj. dopilnowania, aby naprawa była wykonana poprawnie, lecz

w ocenie Sądu tego rodzaju czynności mieszczą w zakresie pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, tym bardziej, iż przy poważniejszych awariach samochodu ubezpieczony był kierowany do pracy na stanowisku operatora.

Pracując natomiast na stanowisku operatora, ubezpieczony pracował na budowach obsługiwanych przez pracodawcę na dźwigu ZS-4. Ubezpieczony w tym zakresie stale podnosił swoje kwalifikacje.

Należy również zauważyć, że postępowanie dowodowe nie wykazało, ażeby ubezpieczony w spornym okresie wykonywał jakiegokolwiek inne czynności niż typowe albo dla kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyższej (...) tony, albo operatora dźwigu. I co jeszcze raz należy podkreślić w ocenie Sądu, w poszczególnych okresach, ubezpieczony wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym, konkretnym stanowisku (albo kierowcy, albo operatora dźwigu).

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony B. A. w niniejszym postępowaniu wykazał, iż w całym spornym okresie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a zatem spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 20 czerwca 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu B. A. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 17 czerwca 2013 r. tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę jako spełnienia ostatniej przesłanki ustawowej przyznania świadczenia.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd w punkcie II wyroku wnioskując a contrario nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Ewa Bałtrukowicz

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)